

כמה שנים עברו מאז הן בחרו תחפושת. כמה זמן חלף מאז הפעם האחרונה שחפרו בשקית התפוחה ושלפו משם מסכה משונה, פריט לבוש מצחיק או כובע עצום ממדים • הן הכריזו אז, כך הן נזכרות היום, "לזה אני מתחפשת!" והיו מאושרות מאד. מאושרות, כי הן עומדות להיראות אחרת. לטעום תחושה של אישיות קצת שונה. 'ונהפוך הוא' ליום אחד • הזמנו אותן שוב, ממרומי גילן, לדמיין למה ירצו להתחפש. הן גילו לנו בסוד, ואנו תכרנו להן תחפושת מושלמת, מציאותית • זה קרה באמת! במסיבה כזו לא השתתפת מעולם!

כל השנה הן עובדות בתחום מסוים. משקיעות בו את נשמתן. התעניינתי אם היו רוצות, לכבוד פורים, לשנות תחום. הן השיבו בכנות. שיתפו בחלום שלא התממש או באתגר שהיו רוצות לטעום.

יצאנו לדרך. תיווכנו להן מקום לחוות את הדמיון, להתנסות בו לשעה קלה. שש נשים יצאו לעבוד בתחום חדש ושונה, התאגרו בעיסוק שאין להן בו נסיון. שש נשים שבו אלינו עם תיעוד יוצא דופן. סוחף, משעשע, מלא תובנות. מסוקרנות? הדלת פתוחה. המסיבה מתחילה!

אהבה ללא תנאי

גב' גיטי בייגל היא הראשונה שמשתפת אותי בחלומות שלה. היא מטפלת רגשית אינטגרטיבית, ובמהלך לימודיה ביצעה משימה שבה נדרשה 'לשפוך' על הדף לאיזה תחום עיסוק לבה מושך אותה. כעת נותר לה רק לשלוף את הדף ההוא ולהקריא לי מתוכו רשימת עיסוקים מגוונים להפליא. אחות בתינוקיה.

מסיבת התחפושות של קראט

תמיד תיכננתי שבפנסיה אשלב התנדבות בתינוקיה

הבטחתי כי כשאשוב יהיו לי תשובות להכל, והם יצאו מחויכים אל מוסדות הלימוד.

את דודי התינוק הנחתי אצל המטפלת. הייתי סקרנית להבין איך נראית הפעילות עם תינוקות שאינם שלי. אכן, גיליתי כי זו חוויה שונה לחלוטין.

מהלך השהות במחלקה:

אני נכנסת אל התינוקיה. הפעם לא כאמא עייפה לתינוק צרחן, אלא כמבצעת משימה מרתקת.

מבקשת לפגוש את לואיזה, שאליה הפנתה אותי ורד. "זו היא", מסמנים לי. כעת היא עורכת בדיקות דם לתינוקות. אני נושכת שפה, נזכרת ברגעים הללו, ברחמי על הפיצפון התורן. מתי כבר ימצאו אופציה חדשה לבדיקות ערכים בדם ללא דקירות מכאיבות?

לואיזה מסיימת ומקבלת אותי באדיבות נפלאה. מעניקה לי הסבר על אופן הטיפול בילדים. מדגישה את חשיבות חיטוי הידיים לאחר כל מגע בהם.

"אפשר בבקשה מוצץ?" אשה גוררת עריסה. ניגשת אל האחיות שלידי.

"בבקשה", היא מגישה לה מוצץ ורדד.

"מה פתאום ורוד?" האשה מתחלחלת. "עד שיש לי כבר בן! רק תכלת!!!"

אנחנו צוחקות. האחיות ממחרת לחפש מוצץ תכול.

"את מתנדבת חדשה כאן?" אחות אחרת מתקרבת בחיוך. אני שוללת, זהו רק יום של אתגר. כולן מתלהבות. וואו, איזה רעיון של ניסוי! ומה? ככה נשים חולמות לעבוד בתינוקיה?

"תני לגיטי להלביש אותי", לואיזה זוכרת אותי, מבקשת להעביר אלי את הבא בתור. יו. הוא מתוק! אני מטפלת בו בתנועות רכות, נרגשות. מקבלת לידי חליפה חמודה. מלבישה אותו. היא עומדת עליו יפה כל כך. בגזרה מדויקת. איזה נסיך!

"איך כאן?" כעת זו ורד שנכנסה, מוודאת שנחמד לי. מזכירה שוב: חיטוי ידיים. זיהוי ידונים, העברת מידע אך ורק להורים. זו הדרכה מקצועית וגם מרתקת.

גילה מכח העזר גם עורכת עמי היכרות. מראה לי את מגירות הציוד ומדגימה לי איך היא ממלאה אותן, שואלת תוך כדי את חברותיה לצוות אם לצייד גם את העמדות שבאחריותן. אני מתרשמת מהעזרה ההדדית.

הזמן חולף במהירות. היום זו שעה שקטה ורגועה. אני מסייעת מעט, מפטפטת אתן, נהנית משהיה במקום הקסום בעולם.

מסיימת. נכנסת להודות לוורד וללואיזה שיושבות בחדר הפנימי. ורד מתעניינת במה אני עוסקת, מספרת לה.

קדימה,

אני מסתערת על האתגר.

מתקשרת לאחד מבתי החולים, האם אוכל לשלב אצלכם מתנדבת לזמן קצר? מפנים אותי אל המרכזיה. משם אל רייצ'ל, אחראית המתנדבות בתינוקיה. היא מקשיבה בתשומת לב, שואלת מספר שאלות ומגדירה כי אני מבקשת לשלב מתנדבת אלא נסיינית. נכון. אני מחייכת. נו, תסכים או לא?

היא מפנה אותי לורד, אחות אחראית בתינוקיה.

אני מספרת לה אודות המיזם שנובט לו ברגעים אלו. מתארת בפליאה מספר נשים שהכריזו מידית כי חולמות לעבוד בתינוקיה. גב' בייגל, לדוגמה, אני מגלה לה, מטופלת בתינוק קטן. מה גורם לה לרצות לטפל בעוד כמה?

"זה לא אותו הדבר", היא מגיבה ממקום מנוסה. "לעבוד בתינוקיה זה עולם אחר. כשאמא מטפלת בתינוק שלה היא מאושרת, רוצה להעניק, אך מקיימת זאת ממקום של חובה. כאן זו נתינה שונה לגמרי, התמסרות לתינוקות שאינם שלך בזמן המשמעותי להם - הימים הראשונים לחייהם, זו תחושת סיפוק מיוחדת, וכיון שאני זוכה לעשות זאת באופן יומיומי אני מבינה את הנשים שחולמות על כך. יש נשים רבות שרוצות לבוא ולהתנדב אצלנו, אך אני צריכה לשמור על התינוקות ולוודא כי הם מקבלים את הטיפול הטוב ביותר, ולכן אני מקבלת רק מתנדבות קבועות בתנאים מסוימים".

ולמרות המשפט האחרון, היא מוכנה לקבל את גב' בייגל לביקור. ממליצה שתבוא בשעה עשר וחצי כדי לסייע לאחיות בעת שחרור התינוקות.

אני מתקשרת לגב' בייגל, נרגשת. "את מוזמנת לבוא ביום ראשון בעשר וחצי, לשעה הקסומה של שחרור התינוקות!"
'שלחתי' אותה. כעת ממתנינה לדו"ח סיכום האתגר.

מכתב שחרור, מחלקת ילודים

אבחנות רקע:

כבר בתור נערה אהבתי לשמור על תינוקות. עד היום כשאני רואה תינוק, אף שאינו שלי, תמיד הוא יוציא ממני חיוכים, פרצופים ומצמוצים כאלו. אך החלום עצמו נוצר כשהפכתי לאמא. כאשר חוויתי את אוירת הרוך, המסירות והמתקנות בתינוקיה, חשבתי על האחיות שנמצאות שם באופן קבוע

תמיד תיכננתי שבפנסיה אשלב התנדבות בתינוקיה, לא חשבתי שאזכה לכך כבר בעודי צעירה...

בבוקר ביצוע המשימה שלנו שיתפתי את הילדים כי אני הולכת לעבוד בתינוקיה. הם הגיבו בהתרגשות נלהבת ובתחקיר עמוק.

”אל תעזבי לעולם את העבודה הזו!” היא מזהירה אותי. במקצועה, היא נחשפה לצורך הגדול של סיוע רגשי לנערות, ועוד יותר כעת, בשעת המלחמה.

הלב שלי מקפץ. זה מדהים לבוא לכאן כדי לשוב בחיבור עמוק יותר אל הנישה שלי. מאמינה כי יגיעו ימים שבהם אשלב התנדבות, כעת זהו הזמן להשקיע את השעות שאינן בבית במשימה מיוחדת ואחרת - להעניק לנערות כח לגדול באמת.

נוטלת את התיק. ממחרת הביתה, שם ממתנה לי תעסוקה משמחת. גם בבית אני חשה לפעמים בתינוקיה; פעם ביומיים אחד הילדים נשכב על הרצפה, מסביר כי הוא ה'בייבי' שלי.

דודי חוזר מן המטפלת. אני עוטפת אותו בחיבוק גדול.

מכל התינוקות שראיתי היום, אתה החמוד מכולם!

סיעוד ושחרור:

נראה לי כי הבקשה שלי לעבוד בתינוקיה באה למלא את

גם אם החלום רחוק מלהתגשם, כדאי לך לממש אותו לפחות באופן חלקי

המקום שצמא לתת לילדים. לפעמים אני חשה כי אמהות מלפני מאתיים שנה, ששהו עם ילדיהן לאורך כל היום והלילה, מימשו את האמהות שלהן במקסימום, ואני, לעומתן, עסוקה ועובדת, פוגשת את ילדי בשעות אחר הצהריים, כששבו מהצהרון. זו נקודה שצפה בי בעקבות האתגר הזה, והיא מדרבנת אותי לנצל יותר את הזמן שבו אני נמצאת עם הילדים, למקסם אותו ככל האפשר בקשר ישיר ואוהב עם כל ילד.

יחד עם זאת, המשימה הוכיחה לי כי אני מחוברת אל עולם התינוקות וזהו לא 'חלום באספמיה' שאעבוד בתחום בעתיד. דבר שמשמח אותי מאד.

סיכום אבחנות:

גם אם נראה לך כי החלום רחוק מלהתגשם. כדאי לך למצוא דרך לממש אותו לפחות באופן חלקי. רוצה להיות ציירת? אולי תרכיזי חומרי ציור וצביעה איכותיים ותיהני, לפחות באופן אישי. ממליצה לכל אחת למצוא מקומות בחיים בהם תוכל לטעום את החלום שלה.

ניסוי רפואי: טיפול רגשי, טיפול בתינוקיה - מה תהיה התוצאה של שילוב ביניהם?

תוצאה מושלמת. מן התינוקיה הייתי מייבאת את הרוך והאהבה הראשונית, ללא תנאי, ישירות אל חדר הטיפול. התינוק צורח כל הלילה, את עייפה ואולי מעט עצבנית, אך השמש מפציעה, הוא

משגר אליך חיוך ואת נמסה, מחבקת אותו בחום. הלוואי שנחוש כך גם כלפי מתבגרות ונערות.

תמונה מלאת צבע

גב' פריידי ליכטנשטיין, צלמת מקצועית, חולמת על תרפיה באמנות.

אני יוצאת במסע חיפושים אחר קליניקה מתאימה להגשמת החלום. מרימה טלפונים, מבררת, מעלה בחכתי את גב' לאה זולדן, מטפלת רגשית. כן, היא משלבת בתהליכי הטיפול גם תרפיה באמנות ומסכימה לארח את גב' ליכטנשטיין לשעה קלה.

חוזרת אל גב' ליכטנשטיין. היא מקבלת ממני פרטי התקשרות לגב' זולדן, מעדכנת אותי כי קבעו לעוד מספר ימים. לא נותר לי אלא להמתין בקוצר רוח לשמיעת תוצאות האתגר.

דו"ח סיכום מפגש

רקע ואבחון:

כשאני רואה ילד, אני רואה עולם. זאת נקודת המבט שלי גם כאמא וגם בתחום העיסוק שלי כצלמת. אני אוהבת את הילדים, אוהבת להתעמק בעולם הפנימי שלהם ומתייחסת אליהם כמו מבוגרים קטנים. מבינה כי הנשמה שבתוכם מחייבת אותי להתייחס אליהם כראוי.

אף פעם לא אכריח ילד לעשות דבר-מה נגד רצונו, לא כאמא ולא כצלמת. כאשר מגיעים אלי ילדים לסדרת צילומים, איני מנחיתה עליהם 'תעמדו כאן. תעשו כך', אלא מספרת להם כי היום 'היה נחמד ביחד', מסבירה מה התוכנית ושואלת במה היו רוצים להתחיל...

לאחרונה שוחחתי עם בת משפחה. סיפרתי לה כי אני חולמת על חדר משחקים ענק בביתי, עם ארונות גדושים בחדרי יצירה. שם, דמיינתי לי, אשב עם ילדי בכל שעות אחר הצהריים וניהנה לנו. אולי, הוספתי לה, אזמין מטפלת באמנות כדי שתמקסם את זמן השהות שלנו יחד.

”ולמה לא תהיי את בעצמך המטפלת באמנות?” היא שאלה. “נכון”, הגבתי. קדימה!

תמיד אהבתי את נושא הטיפול הרגשי וקיבלתי תגובות מן הסביבה כי התחום מתאים לי.

מאד מדבר אלי המשולש של - אני, ילד וטיפול טוב. לפעמים ילד מסתובב עם מצוקה פנימית, והטיפול מעניק לו מענה. מסוגל להקל ולקדם אותו. לשפר לו את איכות החיים. זה מדהים בעיני. התחלתי 'לגשש באפילה', לברר מעט אודות אפשרויות למידה. התקשרתי לבית ספר לברר פרטים ובדקתי עם עצמי אם אני בשלה לעניין.

כאשר שאלת אותי איזה עיסוק מדבר אלי, לא הייתי צריכה לחשוב פעמיים, התשובה קפצה כמו מאליה. וכששבת אלי עם אפשרות לנסות את האתגר, התרגשתי. היתה זו סיעתא דשמיא מפעימה. מהלך שמימי ממש. חשתי כי הקב"ה מוביל אותי אל הכיוון, פותח לי שער חדש.

תהליך המפגש:

לאה היתה מקסימה. היא קיבלה אותי בקליניקה ופינתה מזמנה עבורי. שידרה לי כל הזמן - תרגישי בבית. בני היה הנסיין שלנו, ולאחר משחק בפליימוביל, שהעניק לי תובנה עצומה אודותי, הוא בחר לעבור לצביעה בגואש. נלחצתי, לא רציתי ללכלך את הקליניקה היפה. אך לאה זרמה אתנו, איפשרה לו לבחור במה שירצה. ליהנות ולחוות. בסוד אגלה, כי גם אני די נהנית להתלכלך מגואש...

בנוסף, לאה נתנה לי הכוונה וטיפים כיצד לייעל את התרפיה. כאשר הוא צבע עם לורדים, סגריי אחריו את פקקי הלורדים. היא הסבירה לי כי חשוב שהוא יבצע פעולה עד הסוף ויסגור את פקקי הלורדים ולא כדאי לעשות זאת במקומו. זוהי למידה שאקח אתי לחיים.

באופיי אני מהירה, ופעמים רבות מעדיפה לסיים פעולות במקום הילדים. כעת אני מבינה כמה חשוב להותיר להם את סגירת הקצוות ולא 'לחטוף' להם את הפעולה טרם סיימו אותה. כשהוא עירבב צבעים בגואש, הסברתי לו כי הצבע הלבן נעלם בתוך הצבע החדש שנוצר. היא החמיאה לי שאני 'עובדת טוב' ומשקפת לו היטב את התהליך. כך גרמה לי לחוויה טובה, קיבלתי פידבק על דבר שלא חשבתי כי הוא מיוחד.

סיכום והמלצות:

בכל זמן האתגר בקליניקה, הבטתי על עצמי כמו מבחוץ. בעין מסוקרנת ובמבט בוחן. האם אני אכן מתחברת אל התחום? מה זה דורש למעשה? האם אני רואה את עצמי עוסקת בכך?

העמידה באתגר, אף שהיתה טעימה כטיפה מן הים, פתחה לי ערוצים חדשים והכירה לי את התחום מקרוב. גרמה לי להבין שהחלום אינו רחוק מן המציאות.

ראיתי כמה עושה לי טוב לראות ילדים מאושרים ואם ה' מוביל אותי אל הנישה הזו, אולי היא באמת מתאימה לי. אני בהחלט לוקחת את העניין ברצינות וניגשת לבדוק איך אוכל להתמקצע. ולך, חברה שחולמת מעבר לעיסוק הקבוע. תתפללי על כך. ספרי לה' על החלומות הכמוסים שלך. כדאי לך לשתף גם חברה או כל דמות קרובה. כאשר אשה מספרת על רגשות פנימיים, היא כך גם מקשיבה לעצמה, מעלה מן התת מודע את מה שלא העזה אפילו לחשוב, והופכת את החלום לממשי ומציאותי יותר, לבר השגה.

צילום. תרפיה באומנות - איזו תמונה תפיקי מן השילוב ביניהם?

תמונות עולמיות. אין לי ספק שזה יכול להיות שילוב נהדר! כשאני מצלמת, אני אוהבת לראות את הילד נהנה באמת. את האושר שלו בעיניים הזהורות. לכן אני מכינה לו פינוקים שעמם הוא מצטלם תוך כדי אכילה או קישוט; פנקייק, קאפקייק, גלידה. לפעמים אני מגוונת ומביאה לו להתלכלך מגואש ולהרים את כפות ידיו הצבעוניות אל על. זוהי החוויה שלי, להגיש לילד תעסוקה סוחפת ובמקביל להפיק לו תמונות פוטוגניות. השאיפה שלי אינה רק להוציא 'קטלוג' אלא להוציא ילד מאושר.

אם ניצור נקודת ממשק בין הצילום לתרפיה, ודאי אתפוס תיעוד מתוק של הילד בשעת פעילות, האמא תקבל אלבום מתוק, בתוספת אבחנות והמלצות כיצד להנציח את אושרו של בנה גם בחיי היום-יום.

חלומות שרים

גב' מירב בן עבו מתלבטת בין יצירה בחימר לבין עבודה באולפן. אולפן. אחד החלומות הבולטים, בפופולריות משנית להתנדבות בתינוקיה. כך על פי הסקר שנוצר מן הפניות שהגיעו אל המיזם שלנו. אני מרשה לעצמי לבחור באופציה הזו, ולחפש לה אולפניסטיית נחמדה ולא דווקא יוצרת בחימר (זה עיסוק או תחביב? האם ניתן ליצור בחימר כלים שיועדו למכירה? נקודות מעניינות למחקר, לכתבה נפרדת).

מוצאת לה את גב' רינה פינקל, בעלת אולפני "קול רינה". היא זורמת עם הרעיון ומזמינה את גב' בן עבו אליה. מאפשרת לה לבחור בין האולפן בבני ברק לבין האולפן בבית שמש. הן מתאמות ביניהן, ואני מנסה לדמיין את גב' בן עבו מרחפת לה בין הכתלים האקוסטיים.

תהליך יצירת השיר

פלייבק:

גב' בן עבו: "מגיל צעיר אני מאזינה המון למוזיקה ונהנית להתעמק בעיבודים. זוכרת את עצמי 'סופרת את הקולות', שמה לב לקול הראשון, לקול השני והשלישי, לקול הרודף, משתוקקת להבין כיצד כל זה מתרחש בין כתלי האולפן. כתלמידת סמינר הפקתי מקהלות וכתבתי שירים, ביקרתי לא פעם באולפנים, אך כאשר רציתי להכנס אל התחום וללמוד אותו, לא מצאתי מקום לימודי שענה על צרכי מבחינת מיקום ושעות. נאלצתי להקפיא את החלום.

מן המקום הזה זכיתי בחסדי ה' להגשים חלומות אחרים עם 'פרודקשיין', במסגרתו אני מלווה הפקת תוכניות משלב הרעיון ועד לתוצר הסופי, תוך משיכת החוטים כולם - תכנון, כתיבה, עיצוב ועריכה.

כששמעתי על האתגר שלנו, אמרתי לעצמי, את חייבת לעשות את זה! שנים אני רוצה כל כך, וזו ההזדמנות להתנסות ולטעום באמת. התרגשתי כשתיווכת לי את האפשרות להגיע אל רינה. לקראת היציאה אליה התערבלו בלבי תחושות מגוונות יחד עם זכרונות וחלומות ישנים. הציתו בי ציפה מתוקה.

הקלטה:

האולפן מקבל אותי בשלל קולות ואורות. אני יושבת עם רינה, מקשיבה להסבר על תוכנת ההקלטות. היא מדגימה לי, מכוונת כרטיס קול ומיקרופון, מפרטת אודות ערוצי הקלטה; מקור, פלייבק, סולו ומקהלה.

ואז היא יוצאת ומשאירה אותי לבד.

אני מלכת האולפן. משחקת עם הכפתורים, מקליטה בשלל הערוצים, משלבת ביניהם.

הקול שלי משכפל את עצמו באינספור וריאציות.

אני מתחדשת עם ידע מרתק, מלהיב. צורת העבודה מזכירה לי

את תוכנת 'פרמייר' המוכרת לי, ולכן אני קולטת הכל במהירות רבה יחסית.

זו חוויה עבורי. הצורך הפנימי שלי קיבל את רצונו, נרגע במעט. במקביל, מתעוררת בי שוב השתוקקות ללמוד את התחום באופן יסודי, לקבל כלים כדי לעסוק בו בפועל.

דיליי:

המסקנה שלי היא - אל תדחיקי את החלום שלך. אל תוותר, חפשי את הדרך להגשים אותו!

הקריאה הזו מופנית בעיקר לנשים שעובדות בתחום שאינו מעניק להן סיפוק. להן יותר חשוב להתאמץ ולנסות להגיע לעיסוק שהלב נוטה אליו. כי כשעובדים בתחום מספק, הלב מלא, וכל מהלך היום נעים יותר ושמח יותר.

ואם זהו חלום בלתי אפשרי כרגע, לפחות מצאי לו מענה חלקי ואפילו קטן. זה חשוב כל כך לבריאות הגוף והנפש.

מאסטרינג:

גיליתי כי האולפן הוא מקום מתאים עבורי. באופיי אני יצירתית ואומנותית, אוהבת ציור, שירה ותוכניות. גם אם לא אהפוך לאולפניסטית, עדיין יש סיכוי לחלום הזה. בתכנון פורץ הדרך הבא: מדמינת הקמת סטודיו ענק להפקות. הוא יכיל חדר עריכה וגרפיקה, חדר אולפן הקלטות, חדר פגישות ותכנון, וחדר צילום ומסך ירוק. הסטודיו ישלב את שלבי ההפקה לפרטי הפרטים - הכל במקום אחד, באופן מסודר ומקצועי ועם צוות נשים איכותיות. הלוואי שאגשים גם את החלום הזה ובקרוב.

ערכי אמת

"רגע", מגיבה לי גב' מירי שורקין. "הייתי רוצה לנסות תכנות. אפשרי? רק כדי לדעת כמה זה לא מתאים לאופי שלי".

אהמם... למצוא מתכנתת כבר לא קשה מדי. רק לשלוף אחת מתוך ההיצע הרחב, לבקש שתעניק לגב' שורקין הסבר קצר, חלף לימודי שנתיים, ותתן לה התנסות כלשהי, אתגר לפיצוח.

אני מוצאת, וגם מקשיבה לשיחה ביניהן ולא מפסיקה לצחוק. שרי, המתכנתת, מפרטת, יורה מושגים, מכוונת את גב' שורקין לשלבי הפעולה.

"תקשיבי", עונה לה גב' שורקין, "מעולם לא היו לי בעיות קליטה, עכשיו אני לא מבינה מילה!"

שרי מלאת סבלנות. גב' שורקין מלאת עקשנות. הן עוברות שלב אחר שלב. גב' שורקין שואלת, שרי מבארת. גב' שורקין מנסה וגם מצליחה.

כן? היא הצליחה?

שרי מאשרת. כן, לזאת היתה הכוונה. טעמת חלקיק ממהלך העבודה היומיומית שלי.

אני מבקשת מגב' שורקין לסכם את החוויה.

תהליך כתיבת הקוד

צד לקוח:

גב' שורקין: כשעמדתי בצומת הדרכים לקראת בחירת התמחות, הציע לי הסמינר לימודי תכנות. "אין על מה לדבר",

אמרתי לכולן. "זו לא אני, לשבת שעות רבות בעיסוק טכני. פנית להוראה והתפתחתי לתחום הפקת תוכניות והנחיית אירועים.

בשנים החולפות, תוך כדי עיסוק מלא גיוון ומרץ, לא פעם חלפה בי מחשבה אודות חברותי המתכנתות, גיסות, בנות דודות. אלו יושבות להן בנחת על כסא מסתובב, הרהרתי לעצמי, ומקבלות משכורת שווה למדי. בעוד אני מתרוצצת בין אולמות, מתזות בין אלפי משימות. לחוצה אימים ממקורן שלא עובד, מהגברה ששובתת. שבה לביתי סחוטת פיזית. אי שוויון מוחלט!

לו הייתי מתכנתת. לו הייתי. אז היה לי יום יום קבוע. סדר הגיוני. רגוע.

לא רציתי זאת באמת. לא חיפשתי משרת תשע שעות כמעט ללא חופשות. וכאמור, לא את אופי העבודה. אך המחשבה התעלמה מכל זה ופלשה אלי מפעם לפעם, בזקת בי גם סקרנות אינטלקטואלית; מה קורה שם, בתכנות, מה הן עושות לאורך שעות העבודה הרבות?

כששאלת אותי איזה תחום הייתי רוצה לנסות, המחשבה הזו קפצה לי מידית. דורשת תשובות לשאלות עתיקות, ותיקות.

חברות שאלו אותי: "משעמם לך? מדוע לקחת על עצמך אתגר נוסף?"

אכן, אין לי רגע פנוי. אך השתוקקתי לפצח את סוד התכנות, לראות אם אני מצליחה לעמוד באתגר ואיזה טעם הוא מותיר בי.

סביבת פיתוח:

בתחילה, הכל נראה לי תורנית. שרי מגדירה לי משימה, ואני לא מבינה את פשרה. מובכת.

אך היא סבלנית, הולכת אתי צעד אחר צעד. זו חידה מרתקת עבורי, הנאה אינטלקטואלית. בהדרגה אני קולטת את המושגים, מתנסה בתהליך. מגלה כיצד זה עובד, מצליחה לכתוב קוד ולהריץ אותו. את המשך התהליך אני מותירה לאלו שהשקיעו בלימודים.

ערכים:

תודה, ה'! המילים פורצות מלבי כאשר אני חווה מעט את עולם התכנות. תודה, אבא, שלא הושבת אותי מול הזנת ערכים יום-יומית, אלא אני זוכה לעסוק בהחדרת ערכי טוהר בלבן של בנותיך.

לא יושבת מול באגים, חסרת אונים, אלא מול אישונים. מדליקה בהם ניצוצות. מחברת עמוק-עמוק לאמונה, לתפילה, לשבת. רואה בהם דמעה שקופה. שווה הון. איני 'מקבלת דרישות', אלא מלהיבה רגשות, מחממת לבבות. ביני לבין הקהל נוצרת דינמיקה משמעותית, יקרה מכל.

עכשיו אני חשה קשר חזק יותר אל העבודה שלי, זו שמכוונת לקרבת ה', למטרות ולמסרים של אמת.

בהפעלה הבאה שלי, על במה, מול מאות תלמידות, התרגשות פועמת בי. שום פיצוח ואתגר מתוכנת לא ישווה אל דמעות ציפיה לגאולה שעלו מכאן ישירות אל כסא הכבוד. ערך מוסף ממלא את לבי באושר. כי כאן נטיית הלב שלי נמצאת.

ואם נטיית הלב נמצאת בטכני

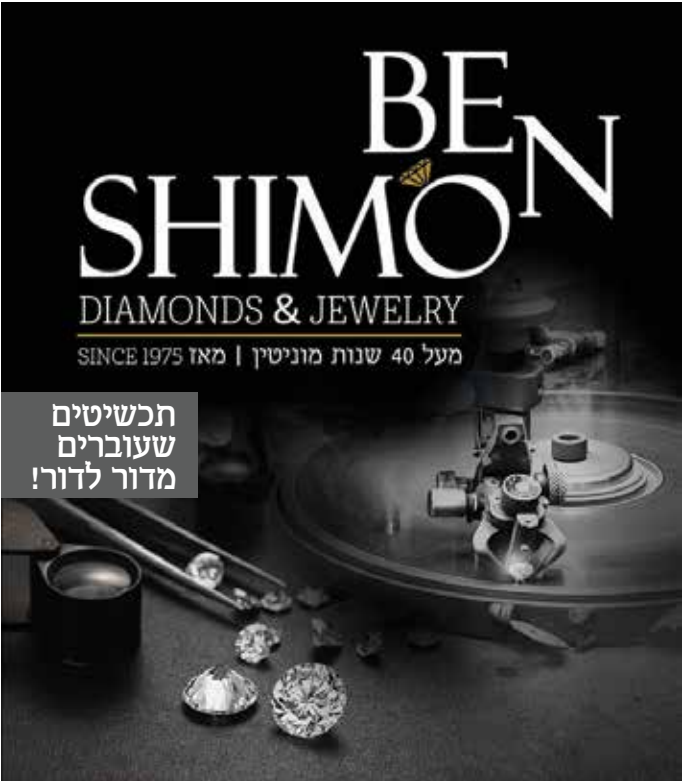
או תכנות, ודאי גם שם

תגלי את ה', התחברי

אליו בפנימיות של

אמת. בעדכון גירסה

של מטרה ויעד.

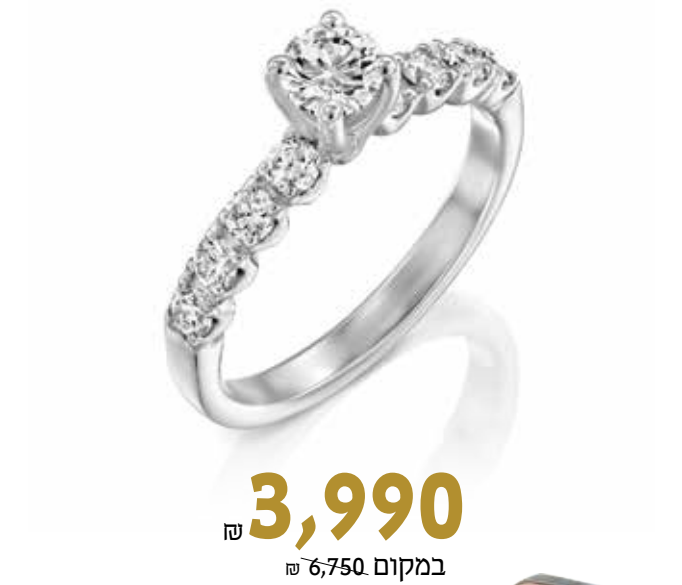

**תכשיטים
שעוברים
מדור לדור!**

מל 40 שנות מוניטין | מאז 1975

**טבעת
יהלום**

0.64 קרט יהלומים
צבע E - ניקיון VS2
100 אחוז יהלומים טבעיים
14 קרט, עבודת יד

מתנה על כל קנייה!
**קופסת תכשיטים
לנסיעות**

ירושלים - רח' אהרון ברנד 12 הר נוף, א'-ה' 14:00-22:00 | גקלין 02-6519252
בני ברק - הושע 20 (מתחם אוסם לשעבר), א'-ה' פתוח בתאום מראש | רבקה גרוסמן 052-7646168
בורסת היהלומים - חנות המפעל רח' היצירה 16 רמת גן, א'-ה' פתוח בתאום מראש | בנימין 02-6519252

אני מודה לה' שזימן לי את האתגר. מרגישה שהוא השלים לי את המקום הזה בחיים. 'סגר לי פינה' בלב, בצורה מיטבית. כעת ברור לי יותר שאני עובדת במה שנכון עבורי כרגע.

למחרת, כשעמדתי במטבח שלי והכנתי את מאכלי השבת, אמרתי לעצמי: כעת אני בקייטרינג האישי שלי, אלו לא סתם רצף פעולות, אלא יצירה של ממש. היתה זו השפעה נוספת, חייכנית וחיובית של האתגר - על ההתנהלות שלי.

קינוח:

כיום חל שינוי בעולם התעסוקה. אם פעם התמידו בעבודה במשך שנים רבות, היום למדו שמותר ונכון לפעמים לערוך שינוי. אם הלב מושך לכיוון אחר, אף פעם אל תגידו לו 'לא', אלא כדאי לצאת אל

מה ה'מצב רוח' הזה, שאלתי את עצמי באותו בוקר

החלום ולמשש אותו מקרוב, ואולי, אם מתאים, גם לממש אותו.

היית רוצה למקם את הקליניקה שלך במטבח קייטרינג...?

תרפיה בבישול! הברקה!
אבדוק זאת בעולם הטיפול.

יהיו אלו מפגשי 'אחד על אחד'. התפריט שיוכן יותאם ברמתו למבוגר או לילד וינתן בחירה בין בישול לאפייה, בין מתוק למלוח. מאמינה שכבר צורת ההחלטה ומהותה תספר לי על עולמו הפנימי של המטופל. וכמובן, בתהליך הכנת האוכל, תתבשל לה שיחה משוחררת, כנה ופתוחה, עם ניחוחות של גילוי לב אישי.

סיפור של חזון

"החלום שלי הוא להיות ספרנית בספריה", גב' שיינדי וינברגר ברורה בעצמה.

נשמע פסטורלי. להכנס אל תוך בועה מרהיבה של סיפורים, לגלוש בה אל עולם הדמיון. רק מאוחר יותר יתוודע לי, כי מוחה הריאלי של גב' וינברגר עובד אחרת מראש של כתבת, והמטרה שלה ב'אתגר הספריה' שונה לחלוטין ממה שחשבת.

ספריה. ספריה. היכן אני מוצאת אחת כזו. משוחחת עם מנהלת בית ספר. היא צריכה לברר. חוזרת אליה למחרת, מסכימה לארח את גב' וינברגר ביום שישי

בשנים האחרונות עברנו דירה מהמרכז אל הצפון, כחלק מן השינוי חשבתי לממש את הרצון הישן. נתחיל עם אוכל מוכן לשבת, תיכונתי, ומשם נתרחב להפקת ארוחות אירוע.

אך בעפולה גילינו קייטרינג איכותי, והתייתר הצורך באחד נוסף. ויתרתי על החלום והתמקדתי בשביל הנוסף בו השקעתי והשתבחת. כיום אני מטפלת רגשית לנשים ולנערות, נהנית מאד מדינמיקה עם אנשים, אך ללא שום זיקה אל המטבח... את האכזבה הקלה מול החלום שלא התגשם אני טומנת בתוך הסירים הגדולים שעומדים לי על הגז, מתנחמת בקייטרינג הביתי שלי, מכניסה בו את הלב, משביעה את משפחתי.

אך הנה, תיווכת לי אפשרות להגיע לביקור גסטרונומי, הצתת לי שוב את החלום.

מה ה'מצב רוח' הזה, שאלתי את עצמי באותו בוקר. סדר היום שלך עמוס מאד, ואת עומדת להשקיע שעה ממנו עבור אתגר משעשע... ידעתי כי אני יוצאת למין תרפיה, לצפות בתחום שמדבר אל לבי, לחוות סוף סוף פעילות במטבח קייטרינג.

מנה עיקרית:

"את זו שהגשמת את החלום שאני רקמתי..." צחקתי לעברה של אפרת כשפגשתי אותה במטבח הפנימי של חנות האוכל המוכן. בחוץ היה הכל מאובזר ונעים, מנות אוכל, פיצוחים, מתוקים, שתיה.

אך בפנים, מאחורי הקלעים, התרחשו הדברים האמיתיים. והכל שם דיבר אלי. כל פרט קרא לעברי בדממה כובשת; המדפים, התבניות, סירי הענק, שפע הכלים. התנור המוסדי, המקרר התעשייתי. בלעתי הכל באישונים מוגדלים. לא שבעה מלבדוק אותם, בכמות, בגודל, באיכות.

הקליניקה שלי מעוצבת בחן, אך כעת היה נראה לי המטבח, הפחות פוטוגני מעצם היותו, מדהים ביופיו.

אפרת היתה מרוכזת בעבודה. הריצה שלב אחר שלב בפרקטיקה של מומחיות, והקפידה לנקות בין לבין בזריזות מעוררת השתאות. עמדותי בשקט, חוששת להפריע לה ברצף המשימות. רק לאחר מספר דקות נוצרה בינינו שיחה מרתקת שבה התעניינתי בהתנהלות הקייטרינג, על שלל ההיבטים המרכיבים אותו.

"אולי בכל אופן אסייע במשהו?" שאלתי לבסוף. נזכרתי בעצמי בחמישי בלילה במטבח, זקוקה לשקט שלי, לעבודה עם עצמי בלבד, לזוג הידיים הבלעדי שחנן אותי ה', שידוע להריץ את התבשילים בקצב ובטעם המתאים לי.

אך היא העניקה לי תחושה נעימה כשביקשה כי אכין את הבטטות לסלט.

אני עובדת בקייטרינג! בתחושת סיפוק ערמתי הר של בטטות מקולפות וחתוכות, מתרגשת לשהות בחוויה. שעה הייתי שם, במטבח הענק בגודלו. לא מסוגלת לעזוב אותו לפני כן.

תוספות:

ההשתתפות בניסוי העניקה לי סיפוק מתוק, טעם של הגשמת חלום. מעניין שאני, למרות החיבה לעיסוק שלי, נשאבתי כל כך אל הבישול המוסדי ועמדתי שם מרותקת שעה ארוכה.

עם כל זאת, איני רואה את עצמי מסבה מקצוע. כשצפיתי מקרוב בצורת העבודה השקטה והסטטית, הבנתי כי היא אינה מתאימה לי. גם איני רואה את עצמי עומדת במאמץ הפיזי.

סוף גירסה:

אין כמו לנסות בפועל. אם גם את מתלבטת וחולמת על עיסוק אחר, קחי לך יום של ניסוי. לבדוק מקרוב. 'לגלגל על הלשון את הטעם'. להבין יותר מפה. כל זאת טרם את שוקעת בלימודים יקרי שעות ומעות.

שילוב בין תכונות לתוכנית - זוהי אופציה?

כעת אני שואפת להריץ קוד שאינו יכיל באג לעולם... לא בתכונות, אלא בתכנים. להעשיר אותם, לסנן, למלא אותם באור. לזכור כי בפעילות סוחפת יש כח אדיר להחדיר מסרים ועוצמות מעבר.

אוכל - נפש

"תמיד חלמתי לעסוק במקצועות מגוונים", מחייכת גב' מלכה דיאמנט, מטפלת רגשית. "אשמח ממש אם תתני לי טעימה בעבודה באולפן, בקייטרינג או בסטודיו לאמנות. והאמת שגם בחוגי דרמה או משחק..."

אני מתרשמת מהמעוף והרצון להתפתח. בוחרת לחפש לה אתגר במסגרת קייטרינג. טעימה תרתי משמע.

"אני עובדת בבני ברק ובעפולה, תוכלי לאתר קייטרינג באחד משתי הערים?" היא שואלת.

הזוי, אך החיפושים ממשיכים, מסתלסלים. והקייטרינג עדיין לא נמצא! זו טרודה עם תינוק קטנטן, אחרת עובדת במטבח קטן מדי, השלישית נרתעת מהרעיון לעבוד תחת מבטי צפיה. ייאוש. מה כבר ביקשתי, קייטרינג בבני ברק המעטירה.

לבסוף מנסה, רק מנסה, לאתר גם בעפולה. גב' דיאמנט מציעה לי את גב' אפרת מרק מקייטרינג 'מרקס', וזו נענית בשמחה.

"הייתי, היה מקסים!" גב' דיאמנט מתקשרת אלי, מרוצה.

"נו?" ריח קלוש עולה באפי. ניחוח דמיוני של בישולי גורמה. "ספרי מה".

תפריט ארוחה

מנת פתיחה:

גב' דיאמנט: אולי אפתח קייטרינג? מאז שאני זוכרת את עצמי, המטבח ואני ידידים קרובים.

הכנת תבשיל זו יצירה. בניגוד לאפייה - היא צורכת דיוק על פי מתכון. בבישול יש מרחב של טעם אישי, ואופי האשה משפיע עליו ומשבח אותו. תהליך הבישול קל יותר, ומעניין אותי עד לרובד הכימיה. לאחר נישואי שמת לב כי אני טובה בבישול, והתוצרת מוצלחת ועריבה לחיך. כך העזתי לחלום על פתיחת קייטרינג.

הקרוב.

גב' וינברגר מאוכזבת מעט. לא דמיינה ספריית בית ספר. חשבה יותר על כיוון של - הספרייה הגדולה במתנ"ס 'גוונים' בבית שמש. מה שתגיד.

אני מתקשרת אל המתנ"ס. משוחחת עם המרכזנית. היא מפנה אותי אל גב' ציפי גולד, אחראית הספרייה. היא נחמדה. הנהית מהמיזם. מפרטת אודות ימי הפעילות של הספרייה ומקשרת אותי אל רחל פנינה, הספרנית, לתיאום ההגעה.

גב' וינברגר 'משוגרת' אל הספרייה. אני מכינה דף ועט לרשמים.

עדכון ספר חדש

פרולוג:

בתקופת הקורונה היו לי שעות רבות ופנויות למחשבה. ובבוקר אחד הגעתי למסקנה כי השילוב בין כישורי הסדר והארגון שלי, לבין נסיון רב שנים במזכירות, יכול להוות פתרון מושלם לתפקוד עסקי נכון. מכאן היתה הדרך קצרה לפרסום אודות ליווי מקצועי לבניית תשתיות לעסקים, זה הנוטל מבעלי העסקים, שרובם בעלי אופי 'יזמי' יותר, את העול הטכני המתמש.

לפני תקופה ישבתי לכתיבת חזון עסקי. אחד הסעיפים הבולטים היה - הקמת ספרייה, עם יעד של חמש שנים קדימה. השיקול היה, כי במהלך חמש השנים הקרובות, בעזרת ה', העסק שלי יתבסס באופן שאוכל להאציל סמכויות ולקפוץ אל הפרויקט הבא - הקמת הספרייה. מאז הספקתי לברר על הצורך הזה בבית שמש ולדמיין היטב את סעיפי הגשמת החזון.

לתדהמתי, פנית אלי עם ההצעה להצטרף אל האתגר. מרגש לראות בעיניים כיצד ה' מסדר לנו את העניינים!

אגלה לך בכנות, כששאלת אם ארצה לנסות ספריית בית ספר, התחרטתי על ההצטרפות לאתגר. אמרתי לעצמי, למה נכנסת לזה, למה זה חסר לך... אך כשהשגת לי אופציה להיות בספרייה של מתנ"ס 'גוונים', שבה אלי המוטיבציה ויצאתי לשם בסקרנות ובציפייה.

עלילה:

רחל פנינה מקבלת אותי באדיבות מופלאה. שואלת אם ארצה להתנסות במיזם הספרים במדפים או בעבודה מול הלקוחות. אני בוחרת לסדר את הספרים, ליהנות מן החוויה האהובה עלי - ארגון וקטלוג. תוך כדי מבררת אצל רחל פנינה לעומק אודות הקמת ספרייה: תקציב, רכישת ספרים ומספר העותקים הנדרשים, ניהול ולקוחות. היא משתפת אותי, מסבירה, היה לה חלק משמעותי בהקמת הספרייה, ומידע יקר באמתחתה. אני מתמוגגת לגלות את הסודות

מן הכריכה האחורית של עולם הספר.

לאחר מכן אני מגלה מתנדבות

מסורות מפנות ספרים אל מדפיהם. מבקשת להתאגר

גם מול הלקוחות. רחל פנינה מדגימה לי מהלך תיעוד ההשאלות וההחזרות. המומה לראות את הקליטה המהירה שלי, היא מחמיאה לי: "נראה שאת ספרנית ותיקה במקום". שולחת אלי לקוחות. אני נשאבת אל המשימה, מתקתקת אותה בזריזות. מתפלאת לגלות משפחות מוכרות מגיעות גם הן אל הספרייה. לא ידעתי שהיא פופולרית כל כך, אולי ארשום גם את ילדי.

שעה וחצי חולפת לה בספרייה, בניגוד לתכנון שלי לשהות בה עד חצי שעה, לא יכולה להפסיק. הנאה וסיפוק ממלאים את כולי. "תחזרי לכאן מדי פעם", נפרדת ממני רחל פנינה בחיוך. יש סיכוי. גם כשאגיע עם ילדי, בטח אשתלט לה שוב על עמדת שירות הלקוחות...

תפנית:

כאופי יוזם שאוהב לעבוד על מספר פרויקטים במקביל, ברור לי כי האתגר היווה לי קרש קפיצה אל הפרויקט הבא. חוויתי במשהו את טעם ניהול הספרייה ומכאן ארצה להתקדם בפועל עד לביצוע החזון. היכונן לפתיחת הספרייה שלי בעוד כחמש שנים. קרובת משפחה ששמעה אודות כך, ביררה אם תוכל להעביר אלי ספרים שאין לה בהם צורך עוד. אז התשובה שלי היא כן. בהחלט. מוכנה לשגר שליח לאיסוף ספרים כדי לפתוח מאגר. מתכננת ללמד את בני בן העשר לכרוך ספרים ובכך לשלב אותו בעסק המשפחתי...

אפילוג:

נשים רבות הן בבחינת "חלום חלמתי ואיני יודע מה הוא". ממליצה להן לנסות, כמוני, לחוות מקרוב ולהתרשם ממידת ההתאמה שלהן להגשמת החלום. וגם אם לא בפועל, לפחות להציב את המטרה מול העיניים, ולחתור אל היעד והחזון. כמו אמא לתינוק שרואה ברחוב רק עגלות... - כך מדהים לראות כי כאשר מתמקדים במטרה, היא נעה אלינו מכל כיוון ואנו מצליחים לבסוף להשיג אותה.

לנבור בארגז התחפושות

המסיבה הסתיימה. צלילי המוזיקה נדמו. ארזנו את הכיבוד שנותר, אך את ארגז התחפושות, ובכן, אותו השארנו פתוח. מזמינות אותך לנבור בו, למצוא לעצמך תחפושת אהובה, לפורים הקרוב ואולי לתמיד.